

Garaipen gazi-gofoak



**ARKAITZ ZARRAGA
AZUMENDI**
EUSKARA IRAKASLEA

Gure kuadrillan, gazteagotan, askotan komentatzen genuen galtzera ohituta geundela. Hamaika gatazka txiki zein handitan murgilduta ibili ginen, ia beti arrazoiz jantzita eta irudimen handiz, baina gehienetan galdu. Pentsa! Guggenheimen aurkako plataforman aritu ginen *Guk geuk ein* leloa aldarri. Eta okupatu genuen gaztetxea zahar-egoitza da egun. Lagun batek esaten zuen moduan... “galduta ere hain ondo pasa eta hainbeste ikasten dugu... irabaztea *laostiatik* gorakoa izan behar da!”.

Inguruan beti izan dira borrokatzea merezi ez duela pentsatzen dutenak. “Galtzeko, gainera? Ze nezesidade!”. Baina ilusioak partekatzeak, lorpen txikiak dakartzaten satisfazioak, porrotak partekatzeak, zauriak elkarri sendatzeak... Horrek aberasten gaitu, azken finean; horrek betetzen digu motxila.

Dispertsioaren aurkakoak, adibidez, bizitza erdia bete digu. Zenbat ekimen? Gogoan dut Arantzazun 800 pertsonak gose greba egin genueneko. Gure herriaren tamaina kontuan hartuta, ikaragarria! Astebetez hainbeste pertsona, hain leku esanguratsuan baraurik... Ez ginen inon agertu. Telebistetan, irradi eta egunkaritan... zero, betikoek salbu.

Baina, garaipen handiak eskuratu bitartean, zirrikituak bilatzen ere trebatu gara. Dispertsioak sortzen zituen ondo-

rioetako bati irtenbidea emateko, 60 bat irakasle aritu ginen euskara klaseak ematen, presoak banaka hartuta, gutun bidez, telefono deiren bat akaso, bisitaren bat... Emaitzak itzelak izan ziren, pertsonalak (barrukoentzat zein kanpokoentzat) eta akademikoak. Euskara murruetako zirrikituetatik sartzera lortu genuen. Gure aldarria, orduan, bideratu genuen ikasketak horiek ofizialtasuna eskuratzera. Ikasleentzat onura handiak ekarriko zituen eta, gainera, erabat justua zen.

Baina horretan ari ginela, garaipen handietako bat heldu zen! Dispertsioa amaitu! Ohiturarik ez dugu eta kosta egin zitzaigun guztioi ere sinestea. Klaseak bertatik bertara eta taldeetan ematea eskatu genuen. Eta baietz; ikasketa ofizialak ez, baina bertatik bertara, ikasleak “ezagutzeko” eta ukitzeko aukera eta guzti! “Ostia, irabazten ohitu beharko?”.

Guk jarraitu dugu, zutik diren bitartean behintzat, espetsuetan euskara modu ofizialean emateko aldarrikatzen. Eta halako batean hori ere lortu!

Garaipen gazi-gofoa, baina. Izan ere, ikasleak ezagutu eta orain are gehiago maite ditugunean, atea itxi zaigu. Orain euskaltegietan nahi ditugu. Batzuk barruan hasitakoa amaitzen, beste batzuk bisitan eta beste batzuk lankide. Aldarrian jarraituko dugu, orain ondo baitakigu irabaztea *laostiatik* gorakoa dela. ●

Eguna, ordua eta tokia



CASTILLO SUÁREZ
IDAZLEA

Tarteka bizitzak ekarrarazten dizkizu ahaztuta nahiko zenituzkeen oroitzenak. Xafan-ekin geratu naiz gaur kafea hartzeko, Xabier Mendigurenen *Oso latza izan da* liburuari buruzko solasaldia dugulako gero, eta konturatu naiz inoiz ez diodala ezer galdetu *aztungal* hitzarekin sinatu zuen adierazpen polizial hartaz. Egun horietan bizi izan zuenaz, ea bizi ala iraun egiten duen norbaitek torturak jasan ondoren. Badaukat nolabaiteko pudorea, ankerkeria bizi izan dutenei ezer galdetzea uzten ez didana. Baina bere zain nagoen bitartean burutara etorri zait gure lagun bat atxilotu zuten

eguna. Bere etxera miatzera eraman zuten eta ikusi ahal izan genuen urrutitik. Ez naiz akordatzan zein aurpegi zuen. Zein zen bere ibilera. Akordatzan naizena da Auzitegi Nazioetik pasatutako beste lagun torturatu batek oihukatzen ziona: zein egunetan geunden, zein ordu zen, non geunden. Biziraupenerako koodenadak eman zizkion. Pentsatu nahi dut lasai egoteko ere esan ziola, zerbait esan geniola guk ere, baina ez dut gogoan. Baina maiz pentsatzen dut zer izan behar den denboraren nozioa galtzea. Minari tamainarik ezin hartu ahal izatearen antzekoa ote den. ●